

Sygn. I C 804/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Lidia Kopczyńska

Protokolant: stażysta Sylwia Gawarecka

po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2016 r. w Ciechanowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (...) w W.

przeciwko M. B., A. B.

o zapłatę

orzeka

I. zasądza solidarnie od pozwanych M. B. i A. B. na rzecz powoda (...) (...) w W. kwotę 33.089,70 zł (trzydzieści trzy tysiące osiemdziesiąt dziewięć złotych siedemdziesiąt groszy) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, liczonymi od kwoty 16.500,86 zł (szesnaście tysięcy pięćset złotych osiemdziesiąt sześć groszy) od dnia 21.08.2015 roku do dnia zapłaty oraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 16.588,84 zł (szesnaście tysięcy pięćset osiemdziesiąt osiem złotych osiemdziesiąt cztery grosze) od dnia 21.08.2015 roku do dnia zapłaty;

II. odnośnie żądania zasadzania kwoty 1.000 zł (jednego tysiąca złotych) postępowanie w sprawie umarza;

III. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

IV. zasądza solidarnie od pozwanych M. B. i A. B. na rzecz powoda (...) (...) w W. kwotę 4.134 zł (cztery tysiące sto trzydzieści cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 804/15

UZASADNIENIE

Powód (...) (...) w W., reprezentowany przez radcę prawnego K. P., w pozwie złożonym w dniu 21 sierpnia 2015 r. wnosił o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i zasądzenie na jego rzecz solidarnie od pozwanych M. B. i A. B. kwoty 34339,70 zł z odsetkami umownymi w wysokości 4 krotności stopy lombardowej NBP liczonymi od kwoty 16500 zł od dnia wniesienia pozwu tj. 21 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty i z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 17838,84 zł od dnia wniesienia pozwu tj. 21 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty. Ponadto powód wnosił o zasądzenie kosztów procesu według spisu kosztów.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwani zawarli z (...) Bank S.A., którego wierzytelności stały się wierzytelnościami (...) Bank S.A., w dniu 24 kwietnia 2009 r. umowę o kredyt ratalny na zakup pojazdów. Wobec braku spłaty zadłużenia, wierzytelność wynikająca z umowy kredytu została sprzedana przez Bank powodowi w drodze

umowy sprzedaży wierzytelności w dniu 19 grudnia 2014 r. Na podstawie zawartej umowy sprzedaży wierzytelności, powód od dnia nabycia wierzytelności kontynuował naliczanie odsetek za opóźnienie w spłacie wymagalnego kapitału oraz opłat zgodnie z umową łączącą pozwanego z Bankiem. Powód dokonał kapitalizacji odsetek należnych na dzień wniesienia pozwu, w związku z czym w pozwie wnosił o zasądzenie dalszych odsetek od dnia wniesienia pozwu.

Zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału sprawa została skierowana do rozpoznania w trybie zwykłym (zarządzenie k. 1 akt).

Pozwani A. B. i M. B. wnosili o oddalenie powództwa.

Pozwani przyznali, że łączyła ich z G. B. umowa kredytowa. Wobec nie spłacenia przez nich kredytu Bank wystawił tytuł egzekucyjny, na podstawie którego była prowadzona egzekucja komornicza, która okazała się bezskuteczna. Pozwani podnieśli, że w dniu 30 września 2015 r. otrzymali od powoda propozycję rozłożenia należności na raty po 250 zł miesięcznie. Przyjmując zaproponowane przez powoda warunki pozwani zaczęli spłacać zobowiązanie w ratach po 250 zł i część dochodzonej pozwem kwoty już spłacili.

Pismem procesowym z dnia 7 grudnia 2015 r. pełnomocnik powoda przyznał, że została złożona pozwanym wstępna propozycja ugody, która nie jest jednak wiążąca dla stron. Ponieważ jednak pozwani zaczęli spłacać zobowiązanie w zaproponowanych przez powoda ratach, powód ograniczył roszczenie co do kwoty 1000 zł, uwzględniając wpłacone przez pozwaną kwoty: 15 września 2015 r. 500 zł, 29 października 2015 r. 250 zł i 27 listopada 2015 r. 250 zł. Po częściowym cofnięciu powództwa, powód wnosił o zasądzenie na jego rzecz solidarnie od pozwanych M. B. i A. B. kwoty 33339,70 zł z odsetkami umownymi w wysokości 4 krotności stopy lombardowej NBP liczonymi od kwoty 16500 zł od dnia 21 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty i z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 16838,84 zł (uprzednio 17838,84 zł) od dnia 21 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty. Ponadto powód wnosił o zasądzenie kosztów procesu według spisu kosztów (pismo k. 68-69 akt).

Na rozprawie w dniu 11 stycznia 2016 r. pozwani wyrazili zgodę na częściowe cofnięcie powództwa. Ponadto złożyli dowód uiszczenia kwoty 250 zł w dniu 29 grudnia 2015r. i wnosili o pomniejszenia kwoty należnej powodowi o 250 zł.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 kwietnia 2009 r. pozwani A. B. i M. B. zawarli umowę kredytu nr (...) z (...) Bank S.A. na kwotę 17341,04 zł (dowód: kserokopia umowy k. 49-51 akt).

Następcą prawnym (...) Bank S.A. jest (...) Bank S.A. (dowód: kserokopia KRS k. 38-47 akt).

Wobec nie spłacania kredytu zgodnie z warunkami umowy, bank wypowiedział umowę, a następnie wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...). Temu tytułowi egzekucyjnemu Sąd Rejonowy w Ciechanowie postanowieniem z dnia 22 lipca 2013r. wydanym w sprawie I Co 1150/13 nadał klauzulę wykonalności. Postanowieniem z dnia 28 lutego 2014 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Gdańsk-Południe w Gdańsku S. P. umorzył postępowanie egzekucyjne wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji (dowód: kserokopia wypowiedzenia umowy k. 54 akt, kserokopia tytułu bankowego k. 55 akt, kserokopia postanowienia Sądu k. 56 akt).

(...) Bank S.A w dniu 19 grudnia 2014 r. zawarł z (...) (...) w W. umowę przelewu wierzytelności z wyliczonymi należnościami na dzień 30 listopada 2014r.. Pozwani zostali zawiadomieni o cesji pismem z dnia 12 lutego 2015 r. (dowód: kserokopia umowy k. 8-16 akt, pismo k. 57-58 akt).

Na wezwanie do uiszczenia należności pozwani nie udzielili odpowiedzi i nie uiszcili należności (bezsporne).

Na dzień wniesienia pozwu, tj. 21 sierpnia 2015 r. do spłaty pozostała kwota 34339,70 zł, na którą składają się: niespłacony kredyt 16500,86 zł, odsetki karne naliczone przez poprzednika prawnego powoda od kwoty niespłaconego kapitału za okres występowania zaległości w spłacie do dnia 30 listopada 2014 r. w wysokości 9708,26 zł, koszty w wysokości 265,42 zł, odsetki umowne naliczane przez poprzedniego wierzyciela za okres od daty zawarcia umowy

bankowej do dnia jej rozwiązania w wysokości 6438,40 zł oraz skapitalizowane odsetki karne naliczone przez powoda od niespłaconego kapitału od 1 grudnia 2014r. do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu w kwocie 1426,76 zł. (dowód: wyliczenia powoda w pozwie).

W dniu 30 września 2015 r. A. B. i M. B. otrzymali od powoda propozycję rozłożenia należności na raty. Przyjmując zaproponowane przez powoda warunki pozwani wpłacili kwoty: 500 zł w dniu 15 września 2015 r., 250 zł w dniu 29 października 2015 r. i 250 zł w dniu 27 listopada 2015 r. Pismem procesowym z dnia 7 grudnia 2015 r. pełnomocnik powoda ograniczył roszczenie co do kwoty 1000 zł, uwzględniając uiszczone przez pozwanych wpłaty. Po częściowym cofnięciu powództwa, powód wnosił o zasądzenie na jego rzecz solidarnie od pozwanych M. B. i A. B. kwoty 33339,70 zł z odsetkami umownymi w wysokości 4 krotności stopy lombardowej NBP liczonymi od kwoty 16500 zł od dnia 21 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty i z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 16838,84 zł (uprzednio 17838,84 zł) od dnia 21 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty (pismo k. 68-69 akt).

Dodatkowo w dniu 29 grudnia 2015r. pozwani wpłacili kwotę 250 zł tytułem dalszej spłaty należności (dowód: potwierdzenie przelewu k. 74 akt).

Pozostałej należności dochodzonej pozwem pozwani nie zapłacili (bezsporne).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, a w szczególności: pozwu k. 2-4 akt, pisma zmieniającego roszczenie k. 68-69 akt, kserokopii: rejestru k. 8 akt, umowy kupna wierzytelności k. 9-16 akt, odpisu KRS k. 19-47 akt, zawiadomienia k. 48 akt, umowy k. 49-53 akt, wypowiedzenia umowy k. 54 akt, tytułu bankowego k. 55 akt, postanowienia Sądu k. 56 akt, wezwania do zapłaty k. 57-58 akt oraz potwierdzeń dokonania przelewów k. 72-74 i zeznań pozwanych: A. B. k. 66, 76 akt i M. B. k. 76 akt.

Jako wiarygodne Sąd ocenił dokumenty, gdyż ich prawdziwość nie budzi wątpliwości i żadna ze stron w toku procesu ich nie kwestionowała. Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanych, gdyż znalazły potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym. Pozwani nie kwestionowali wysokości należności dochodzonej pozwem, a jedynie wskazali iż część należności została już przez nich spłacona, na dowód czego przedstawili potwierdzenie dokonania przelewów. Faktu dokonania wpłat po wytoczeniu powództwa nie negował powód, który z tego względu ograniczył roszczenie cofając żądanie odnośnie kwoty 1000 zł.

W niniejszej sprawie, na podstawie art. 232 kpc zdanie drugie, Sąd dopuścił dowód z dokumentów złożonych w trakcie postępowania. Fakt istnienia tych dokumentów wynikał już z dołączonych do pozwu dokumentów. Prawdziwość dokumentów nie był przez strony kwestionowana, ani nie budzi wątpliwości. Sąd uwzględnił wszystkie dokumenty dołączone do pozwu i złożone przez strony. Przedłożone dokumenty rzeczywiście były sporządzone, a w ich treść nie ingerowano, nie były przerabiane. W tej sytuacji Sąd uznał, iż dołączone dokumenty oraz zeznania pozwanych stanowią uzupełnienie dowodów stanowiących załącznik do pozwu i dlatego mogą stanowić podstawę do wydania w sprawie rozstrzygnięcia.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Powód wykazał w toku procesu, że nabył wierzytelność od (...) Bank S.A na podstawie umowy przelewu. Zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

W myśl art. 511 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony. Norma zawarta w art. 511 k.c. nie wymaga zawarcia umowy przelewu w formie pisemnej, a jedynie tego, aby istniało pismo, które potwierdza dokonanie przelewu wierzytelności. Sąd w niniejszym składzie podziela w całości rozważania Sądu Apelacyjnego w Katowicach zawarte w wyroku z 8 marca 2005 r. , sygn. akt I ACa

1516/04, opublik. OSA 2005/12/44, który podkreślił: "Ustawodawca w art. 511 k.c. mówi o "stwierdzeniu" przelewu wierzytelności pismem, a nie o zawarciu przelewu w formie pisemnej. Czym innym jest dokonanie czynności prawnej w formie pisemnej, a czym innym "stwierdzenie" pismem, iż określona czynność została dokonana. "Stwierdzenie pismem" nie odnosi się bowiem do formy czynności prawnej, a jedynie do istnienia pisma stwierdzającego, że umowa przelewu została przez strony zawarta.". Dalej Sąd ten zasadnie podkreśla: "W sytuacji gdy obie strony zgodnie twierdzą, że doszło do przelewu wierzytelności z umowy ubezpieczenia i że obie strony miały taki zamiar i cel umowy na względzie - zbędne są rozważania i dokonywanie wykładni oświadczeń woli w tym przedmiocie. Dokonywanie takiej wykładni ma bowiem sens wówczas, gdy stanowiska stron umowy różnią się."

Na skutek przelewu wierzytelności doszło do zmiany strony stosunku zobowiązaniowego po stronie wierzyciela, a zatem powód jest legitymowany czynnie do występowania w niniejszym procesie. Znajdujące się w aktach sprawy dokumenty potwierdzają w myśl art. 511 k.c., że do zawarcia umowy doszło. Nadto zostało przedłożone przez powoda wezwanie, którym zawiadomił on pozwanych o zawarciu umowy cesji z wierzycielem. W myśl art. 515 k.c. jeżeli dłużnik, który otrzymał o przelewie pisemne zawiadomienie pochodzące od zbywcy, spełnił świadczenie do rąk nabywcy wierzytelności, zbywca może powołać się wobec dłużnika na nieważność przelewu albo na zarzuty wynikające z jego podstawy prawnej tylko wtedy, gdy w chwili spełnienia świadczenia były one dłużnikowi wiadome. Przepis ten stosuje się odpowiednio do innych czynności prawnych dokonanych między dłużnikiem a nabywcą wierzytelności.

Zgodnie z art. 720. § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W dniu 24 kwietnia 2009 r. pozwani A. B. i M. B. zawarli umowę kredytu nr (...) z (...) Bank S.A. na kwotę 17341,04 zł. Następcą prawnym (...) Bank S.A. jest (...) Bank S.A. Wobec nie spłacania kredytu zgodnie z warunkami umowy, bank wypowiedział umowę. Należność nie została spłacona w określonym terminie, dlatego (...) Bank S.A. w dniu 19 grudnia 2014 r. przelał dług na (...) (...) z siedzibą w W.. O dokonanej cesji pozwani zostali zawiadomieni pismami z dnia 12 lutego 2015 r. Pozwani nie kwestionowali faktu istnienia zadłużenia ani wysokości kwoty objętej pozwem. Pozwani również przyznali, że dochodzonej pozwem kwoty nie zapłacili przed wytoczeniem powództwa. Natomiast po wtoczeniu powództwa pozwani uiszcili łącznie kwotę 1250 zł.

Pismem procesowym z dnia 7 grudnia 2015 r. pełnomocnik powoda ograniczył roszczenie co do kwoty 1000 zł, uwzględniając wpłacone przez pozwanych kwoty: 500 zł w dniu 15 września 2015 r., 250 zł w dniu 29 października 2015 r. i 250 zł w dniu 27 listopada 2015 r. Pozwani wyrazili zgodę na częściowe cofnięcie powództwa.

Art. 203 §1 kpc przewiduje, że pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Zgodnie z art. 203 § 4 kpc Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwala na uznanie, iż cofnięcie pozwu co do kwoty 1000 zł w niniejszej sprawie, nie jest sprzeczne z prawem ani zasadami współżycia społecznego, nie zmierza do obejścia prawa oraz nie narusza słusznego interesu stron. W tej sytuacji Sąd uznał częściowe cofnięcie pozwu za prawnie skuteczne.

W myśl art. 355 § 1 kpc Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Wobec skutecznego częściowego cofnięcia pozwu Sąd umorzył postępowanie w sprawie w tej części.

Po częściowym cofnięciu powództwa, powód wnosil o zasądzenie na jego rzecz solidarnie od pozwanych M. B. i A. B. kwoty 33339,70 zł z odsetkami umownymi w wysokości 4 krotności stopy lombardowej NBP liczonymi od kwoty 16500 zł od dnia 21 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty i z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 16838,84 zł (uprzednio 17838,84 zł) od dnia 21 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty. Ponieważ pozwani w dniu 29 grudnia 2015 r. dodatkowo

uiścili kwotę 250 zł na rzecz powoda, Sąd zgodnie z wzorcem przyjętym przez powoda, zasądził kwotę 16588,84 zł, pomniejszając żadaną kwotę 16838,84 zł o 250 zł i w tym zakresie powództwo oddalił.

W pozostałym zakresie uznał żądanie pozwu za uzasadnione i należność zasądził w wysokości dochodzonej pozwem.

Jak wynika z art. 476 zdanie pierwsze k.c., dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. Zgodnie zaś z art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności.

Przepis § 1 art. 482 kc ustanawia dopuszczalność żądania odsetek za opóźnienie od zaległych odsetek (zarówno kapitałowych, jak i odsetek za opóźnienie) od chwili wytoczenia o nie powództwa (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 12 lutego 1992 r., I ACr 31/92, OSA 1992, z. 7, poz. 62). Dopuszczalność ta jest niezależna od uprzedniego porozumienia się stron w tym przedmiocie (wyrok Sądu Najwyższego z 13 października 2005 r., IV CK 162/05, LEX nr 186899). Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z 18 maja 1994 r. (III CZP 70/94, OSNC 1994, nr 11, poz. 220) jeżeli strony nie umówiły się inaczej, odsetki od odsetek należy liczyć od dnia wytoczenia powództwa o odsetki.

W niniejszej sprawie, skoro należność nie została uiszczona, od dnia wytoczenia powództwa, tj. 21 sierpnia 2015 r. powód domagał się obok roszczenia głównego wraz z odsetkami, również dalszych odsetek. Mając na uwadze wyżej przytoczone przepisy, Sąd uznał roszczenie powoda w tym zakresie za uzasadnione.

Pozwani przegrali proces w całości. Zgodnie z zasadą wyrażoną w art 98 §1 i §2 k.p.c. strona przegrywająca zobowiązana jest do zwrotu kosztów procesu. Na koszty składają się: opłata sądowa, którą uiścił powód w kwocie 1717 zł oraz koszty zastępstwa procesowego - wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 2400 zł, których wysokość wynika z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490), 17 zł opłaty od pełnomocnictwa.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.

(...)